

Phong Trào 'Bất Bộ Phái' Rimé

Rimé là gì ?

Một vài người có thể nghĩ rằng Rimé (Rimed, đọc là Rimê) là một truyền thống riêng biệt trong Phật Giáo Tây Tạng, hay đó là một truyền thống mới, tách biệt khỏi tám dòng truyền thừa hay năm truyền thống lớn. Cả hai điều này đều không đúng. Thật ra, đây là một phong trào được khởi xướng vào cuối thế kỷ 19, nhằm đánh giá sự khác biệt giữa các tông phái Tây Tạng và thừa nhận tầm quan trọng của sự khác biệt này để mang lại lợi ích cho các hành giả với những nhu cầu khác nhau. Các bậc thầy Rimé hoặc là được dạy dỗ theo một truyền thống và qua chứng ngộ của mình, các ngài nhận thấy rằng những điều cốt lõi của truyền thống này cũng có giá trị như các truyền thống khác, hoặc họ đã thành tựu được những hiểu biết uyên thâm từ tất cả các truyền thống khác nhau.

Ngài Jamgon Kongtrul Vĩ Đại

Đức Dalai Lama

Ngài Jamyang Khyentse Wango

Các bậc thầy Rimé vĩ đại như ngài Jamgon Kongtrul và Ngài Jamyang Khyentse Wangpo không từng học một truyền thống đặt biệt nào gọi là Rimé. Thay vào đó, họ được tiếp nhận trong một dòng truyền thừa và rồi họ nhận ra sự tương đồng giữa các tông phái Phật giáo khác nhau tại Tây Tạng. Ví dụ, ngài Jamgon Kongtrul được tiếp nhận truyền thống Kagyu, trong khi ngài Khyentse Wangpo nguyên uỷ lại là người nắm giữ dòng Sakya.

Cũng có rất nhiều bậc thầy Rime của dòng Nyingma như ngài Patrul Rinpoche và Jigme Tenpe Nyima. Trong truyền thống Jonang cũng có rất nhiều các bậc thầy Rimé pas vĩ đại, như ngài Kunga Dolchog, người mà ngay từ rất sớm ở giữa thế kỷ 15 đã tổng hợp các phương pháp tu tập và quán đánh của từng truyền thống Phật giáo Tây Tạng trong tài liệu *Jonang Tridgyapa* (mang tên này vì được soạn bởi Lạt ma Jonang). Sau này, ngài Jamgon Kongtrul Vĩ Đại đã sử dụng tài liệu này như nền tảng cho tài liệu chi tiết hơn, *Rinchen Terzod*.

Cũng vậy, Đức Đạt Lai Lạt ma thứ 14 được dạy dỗ và giáo dục theo truyền thống Gelug. Tuy nhiên, giờ đây ngài được tôn vinh như một người không chỉ thấu hiểu mà còn chứng ngộ được quan điểm của tất cả các truyền thống Tây Tạng mà ngài đều tôn trọng như nhau. Vì vậy chúng ta thực sự có thể nói rằng Đức Đạt Lai Lạt ma là một bậc thầy Rime vĩ đại, chứ không chỉ là người đứng đầu Tông phái Gelug.

Tôi đã nhận được sự giáo huấn từ nhiều bậc thầy khác nhau, nhưng đặc biệt chí thành đối với ngài Jonangpa Kyabje Lobsang Tinley, là người chỉ sống tại tu viện Jonang. Mặc dù ngài chỉ học theo giáo huấn Jonang, qua chứng ngộ của chính mình, ngài đã quán triệt được quan điểm của tất cả các truyền thống và đã gặp được rất nhiều học giả, những người đều có ấn tượng sâu sắc với hiểu biết rộng lớn của ngài.

Tại sao phong trào Rimé quan trọng ?

Theo truyền thống, các hành giả Phật giáo Tây Tạng nhấn mạnh tầm quan trọng về quan niệm và các giáo hoá thông qua dòng truyền thừa riêng của họ, điều này rất quan trọng để gìn giữ tính xác thực của các giáo huấn. Thêm vào đó, rất nhiều hành giả sẵn sàng dành cả đời mình trong một tu viện đồng thời dành toàn bộ thời gian và sức lực để tu học thấu đáo sự truyền dạy theo một truyền thống (chẳng hạn như nhận truyền thừa và các giáo

huấn cốt tuỷ), nên họ không còn thời gian để khám phá điều gì khác. Vì những phong tục như thế này mà có nguy cơ là một số hành giả không cởi mở đối với các quan niệm khác cũng như các giá trị tốt đẹp của các truyền thống khác. Có một vài câu chuyện nực cười, ví dụ, của một vài Geshe theo truyền thống Gelug, đây là những người thực hành Dzogchen một cách bí mật và sau đó thì phải bị nhận những lời chỉ trích khi bị phát hiện là họ đang làm theo các hướng dẫn của dòng Nyingma.

Một lý do khác làm cho Rime trở nên quan trọng là sự liên hệ giữa các tu viện có thể bị hạn chế và một vài tu viện có khuynh hướng sinh hoạt độc lập theo khuôn mẫu chừng mực nào đó. Chẳng hạn như, không giống như ở các nước phương Tây, việc đi lại ở đây rất hạn chế, không có điện thoại, không có tivi và không có báo chí. Do đó, hiếm có các cơ hội để có thể khám phá và phát triển lòng tôn trọng đối với các truyền thống khác - việc ấy rất là hạn chế.

Thêm vào đó, có rất nhiều học giả uyên thâm đã phê phán quan niệm của các truyền thống khác với một dụng ý vị kỷ là giúp cho đệ tử của mình đánh giá cao các giáo huấn của họ. Tuy nhiên, điều này đôi khi trở nên hơi thái quá và một vài đệ tử có thể nuôi dưỡng thái độ rằng các truyền thống khác, trong một cách nhìn nào đó, là thấp kém. Quan điểm riêng của tôi là một vài học giả Tây Tạng đã trở nên ham thích cách tiếp cận của một số bậc thầy Ấn độ vĩ đại và sau đó cố gắng tranh đua với các bậc đại sư này bằng cách phê phán các truyền thống khác. Tuy nhiên, thái độ phê phán rất chân thành của các bậc thầy Ấn độ phải được nhìn nhận trong bối cảnh của các cuộc tranh luận lớn giữa các tín đồ Bà La Môn (Hindu) và các Phật tử, với kết cuộc là phía những người thua cuộc sẵn sàng chấp nhận luận điểm của phía kia. Ở Tây Tạng, vì tất cả mọi người đều có chung quan điểm Phật giáo, có lẽ là không cần thiết để xoáy mạnh một cách thái quá các khác biệt mơ hồ, mà thật sự chỉ là cách cách mô tả khác nhau những chứng nghiệm giống nhau. Vì tất cả các lý do [tranh đua phê phán như trên mà việc] các Phật tử nhìn nhận thấy ra rằng tất cả

các truyền thống với cùng một trọng điểm là một điều có thể rất khó khăn. Điều này không chỉ đúng ở Tây tạng và Ấn độ, nơi mà thỉnh thoảng có tập quán chỉ trích công khai người khác, mà điều này cũng đúng đối với những Phật tử mới nhập môn. Không may là họ cũng có thể trở thành nạn nhân của các định kiến hay quan điểm sai lầm rằng chỉ có một truyền thống là thật sự đáng tin cậy, hay rằng để làm một đệ tử hành Pháp chân chính thì chỉ nên theo một tông phái này thay vì một tông phái khác. Tôi đã từng có kinh nghiệm, thí dụ, về một số người Tây phương miễn cưỡng mua các cuốn sách hay tiếp nhận các giáo huấn của các Lạt ma ở bên ngoài một truyền thống [mà họ đang theo]. Đây là lý do tại sao, mặc dầu tôi không phải là một bậc thầy Rimé cao quý, tôi vẫn cố gắng cố vũ tinh thần Rimé hết sức mình, đặc biệt là để giúp các đệ tử mới của Phật giáo.

Tôi cảm thấy rất được an ủi khi, vào năm 2003, đức Đạt Lai Lạt ma nói riêng với tôi rằng ngài lấy làm cảm kích vì tôi là một Lạt ma Rimé, rằng điều này là rất hiếm có, rất quan trọng và đáng được đánh giá cao. Ngài nói về sự ngưỡng mộ của ngài với hai Lạt ma Golok, những người mà ngài thường nhắc đến khi nói chuyện với công chúng, bậc thầy của dòng Nyingma - Dodrupchen Jigme Tenpe Nyima và bậc thầy của dòng Gelugpa - Chawoe Tulku Songrab Gyamtso, những người dùng kiến thức đáng kinh ngạc và đáng tôn trọng của mình để cố vũ một cách công bình cho tất cả các truyền thống.

Nói tóm lại, phong trào Rimé là một phong trào hợp thời và là một phong trào duy nhất với các kết quả vĩ đại. Điều này có được là nhờ rất nhiều vào hai vĩ nhân của thế kỷ 19, ngài Khyentse Wangpo và ngài Jamgon Kongtrul [Lodro Thaye]. Không có các nỗ lực phi thường của các ngài trong việc sưu tầm và truyền dạy các giáo huấn khác nhau thì rất có thể nhiều tài liệu Phật giáo đã bị thất truyền. Điều này cũng giúp phá bỏ truyền thống tôn sùng một dòng truyền thừa, vì điều đã cô lập một số tông phái này với các tông phái khác, và thiết lập nên một nền móng từ đó nhiều người có thể nhìn thấy được tất cả các tông phái với cùng một trọng điểm. Trên thực tế, chính Đức Phật cũng đã ngăn cấm đệ tử của

mình phê phán các vị thầy và những lời giáo huấn từ các truyền thống và văn hoá khác nhau. Đây cũng chính là những gì Rimé thể hiện.

Dưới đây là một phần trích dẫn có sửa đổi đôi chút, từ cuốn sách của Rinpoche Khentrul, *Con Đường Của Kiến Thuận Tĩnh: Lịch Sử, Quan Điểm Và Pháp Tu Của Truyền Thống Tâm Linh Sống Động*, do Michael Sheehy chuyển ngữ.

Cuốn sách này hy vọng giải quyết được sự lẫn lộn giữa các tông phái và cho con người cơ hội để nhìn nhận công bằng về năm truyền thống Phật Giáo tại Tây Tạng. Đức Đạt Lai Lạt Ma đã bình luận rằng đây là một cuốn sách quý giá và có một không hai, là cuốn sách đầu tiên đưa ra một lịch sử súc tích của năm truyền thống Phật Giáo tại Tây Tạng.

Tinh thần Rimé

Để hoàn thiện việc tu tập của một người và trở thành một hành giả tâm linh đích thực, chúng ta có thể phỏng theo Rimé hay cách tiếp cận truyền thống Phật giáo mà không có thành kiến. Ví dụ, Jetsun Tsongkhapa đã nhận được giáo huấn theo truyền thống Dzogchen từ bậc thầy Nyingma vĩ đại của Lodrak tên là Layki Dorje, các giáo huấn Madhyamika từ bậc thầy dòng Sakya Rendawa Zhonu Lodro, giáo huấn về *Sáu thức thiền du già của Kalachakra Tantra* từ ngài Jonang Panchen Chogle Namgyal, và các giáo huấn về *Pháp Bát nhã Ba la mật* hay Pháp môn *Trí tuệ Siêu việt* từ ngài Jonang Nyawon Kunga Pal. Nếu ngài Tsongkhapa không tôn kính các vị thầy tâm linh này và tinh thần của triết lý Rimé, ngài hẳn không muốn tiếp nhận và thực hành theo các giáo huấn tinh túy này. Giống như Tsongkhapa, có nhiều bậc thầy từ truyền thống Sakya, Gelug, Kagyu, Nyingma, và Jonang thấu hiểu và luôn duy trì các hiểu biết mang tính triết lý từ các dòng truyền thừa mà không hề có mâu thuẫn. Một ví dụ khác là Đức Đạt Lai Lạt ma vĩ đại đời thứ 5, Ngawang Lozang Gyatso người nắm giữ cốt tuỷ của dòng truyền thừa Gelug nhưng

văn trích dẫn các giáo huấn tinh túy từ dòng Nyingma- Dzogchen, được biết như là *Pháp thoại của những người nắm giữ tinh giác*. Kunkhyen Longchen Rabjam, người nắm giữ chính của dòng truyền thừa Nyingma, đã thọ nhận và tu tập theo rất nhiều giáo huấn uyên thâm về ý nghĩa tối thượng của zhentong (shentong) từ Karmapa Rangjung Dorje (Karma Kagyu) đời thứ 3. Ju Mipham Jamyang Gyatso của truyền thống Nyingma đã xác nhận rằng một quan điểm zhentong thì cũng tương tự như quan điểm đó của Jonang trong cuốn sách nổi tiếng của ngài có tên, *Tiếng gấm của Sư tử*. Bậc thầy Nyingma vĩ đại, Za Patrul Orgyen Jigme đã hoàn thành một kỳ nhập thất 3 năm về *Sáu thức thiền du già của Kalachakra Tantra* từ truyền thống Jonang và đã có thể giải thích truyền thống này. Konton Konchog Gyalpo, một Lạt ma từ truyền thống Sakya tradition, đã có thể truyền dạy các giáo huấn cao quý của truyền thống Nyingma. Jamgon Kongtrul Lodro Thaye (Jamgon Kontrul Vĩ Đại), một hình mẫu vĩ đại của tinh thần Rimé, đã biên soạn cuốn *Pháp Bảo của hướng dẫn tâm linh*, kết hợp các giáo huấn tinh túy từ tất cả tám con đường hay dòng tu của Phật giáo Tây tạng. Bậc thầy dòng Jonang, Kunpang Thugje Tsondru, đã tu tập theo tất cả giáo huấn của mười bảy dòng truyền thừa về Kalachakra Tantra ở Tây Tạng.

Các truyền thống của Phật giáo Tây tạng được liên kết vào nhau xuyên qua các lời truyền giảng, các lễ điểm đạo và các giáo huấn, đến nỗi [ta có thể nói rằng] mỗi lời truyền giảng, mỗi lễ điểm đạo, mỗi giáo huấn cũng đều có những liên hệ với nhau. Vì lý do này, tôn kính một truyền thống với lòng thiên vị, hay nhìn nhận một truyền thống này có giá trị hơn một truyền thống khác, là một sai lầm. Vì tất cả các truyền thống đều là con đường giống nhau đưa đến trí tuệ, mỗi truyền thống đều có lợi ích. Như những người sáng lập và các tác giả vĩ đại của các truyền thống này đã giải thích, nghiên cứu và tu tập theo những gì mà các truyền thống này đem lại sẽ giúp cho chúng ta có thể tránh được định kiến. Tinh thần Rimé bất bộ phái này được đặc biệt cổ vũ bởi Đức Đạt lai Lạt Ma đời thứ 14, người đã làm một việc đáng kinh ngạc bằng cách duy trì các giáo huấn, các pháp tu và các luận giảng theo từng dòng tu của tất cả năm truyền thống Phật Giáo Tây Tạng.

*Các giáo huấn của Xứ Tuyết Tây Tạng và mỗi hành giả chấp trì thâm diệu,
Tất cả là một, không hề mâu thuẫn, đã được chứng minh qua chân truyền!
Những kẻ tâm thường mang giả định kiêu mạn vì bám chấp ngò nghếch,
Tại sao lại làm nhảm quá nhiều về tham luyến và oán ghét?*

Bài viết về Rimé trên đây của Khentrul Rinpoche được tìm thấy trên trang nhà:
http://www.rimebuddhism.com/tradition_rime.html

** Xin xem thêm tài liệu *Phong Trào Rimé Của Ngài Jamgon Kongtrul Vĩ Đại* do Hoá Thân Ringu Tulku biên soạn.

Nguyễn Thanh Hà chuyển Việt ngữ
Tháng Giêng 2008

The Rime tradition

What is Rime?

Some people may think that Rime (Rimed, pronounced Remay) is a distinct tradition in Tibetan Buddhism, or that it is a new tradition, separate from the eight Practice lineages or the five major traditions. It is neither of these. Rather, it is a movement that appeared during the late 19th century, which seeks to appreciate the differences between the different Tibetan schools and acknowledge the importance of this variety for the benefit of practitioners with different needs. Rime masters are either brought up in one tradition and through their realisation see that this is in essence equally as valuable as other traditions, or they have gained an equal scholarly understanding of all the different traditions.

Great Rime masters like Jamgon Kongtrul and Jamyang Khyentse Wangpo did not study a particular tradition called Rime. Instead they were grounded in one particular tradition and then

realised the commonalities shared by other schools of Tibetan Buddhism. For example, Jamgon Kongtrul was grounded in the Kagyu tradition, while Khyentse Wangpo was originally a Sakya lineage holder. There were also many Nyingma Rime masters such as Patrul Rinpoche and Jigme Tenpe Nyima. In the Jonang tradition there were also great Rimepas, for example Kunga Dolchog, who as early as the mid-fifteenth century summarised the practices and initiations of each Tibetan Buddhist tradition in the *Jonang Tridgyapa* (bearing this title as it was composed by a Jonang lama). Later, Jamgon Kongtrul the Great used this as a basis for the more detailed text, *Rinchen Terzod*.

Jamgon Kongtrul the Great

His Holiness the Dalai Lama

Jamyang Khyentse Wangpo

Great Rime masters like Jamgon Kongtrul and Jamyang Khyentse Wangpo did not study a particular tradition called Rime. Instead they were grounded in one particular tradition and then realised the commonalities shared by other schools of Tibetan Buddhism. For example, Jamgon Kongtrul was grounded in the Kagyu tradition, while Khyentse Wangpo was originally a Sakya lineage holder. There were also many Nyingma Rime masters such as Patrul Rinpoche and Jigme Tenpe Nyima. In the Jonang tradition there were also great Rimepas, for example Kunga Dolchog, who as early as the mid-fifteenth century summarised the practices and initiations of each Tibetan Buddhist tradition in the *Jonang Tridgyapa* (bearing this title as it was composed by a Jonang lama). Later, Jamgon Kongtrul the Great used this as a basis for the more detailed text, *Rinchen Terzod*.

Similarly, His Holiness the 14th Dalai Lama was tutored and brought up in the Gelug tradition. However, now he is admired as someone who not only understands but has realised the views of all Tibetan traditions, which he equally respects. Thus we could truly say that His Holiness is a great Rime master, and not just head of the Gelug school.

I received teachings from many different masters, but was specially devoted to the Jonangpa Kyabje Lobsang Tinley, who resided only in a Jonang monastery. Although he only studied the Jonang teachings, through his own realization he mastered the views of all traditions and met quite a few great scholars who were duly impressed with his wide knowledge.

Why is the Rime movement important?

Traditionally, Tibetan Buddhist practitioners place a strong emphasis on the view and instructions passed on through their own lineages, which is crucial in maintaining the authenticity of the teachings. Furthermore, many practitioners would spend their entire lives in one monastery and devote much time and effort to a thorough training in one tradition (receiving transmissions, empowerments and pith instructions), that they would not have time to explore others. Because of these circumstances, there is a danger that some practitioners are less open to the views and good qualities of other traditions. There are several amusing stories, for example, of Geshe from the Gelug tradition, who would secretly practice Dzogchen and then receive criticism when it was found they were following following Nyingma texts.

Another reason why Rime is important is that communication between monasteries can be rather limited and some monasteries tend to function somewhat independently. For instance, unlike in Western countries, there is often limited transportation, no telephone, no television and no newspapers. Hence, there are often limited opportunities to be exposed to, and gain respect for, other traditions.

In addition, there have been many learned scholars who criticised the views of other traditions with the good intention of helping their students appreciate their teachings. However, this can occasionally become a bit extreme and some students may harbour the attitude that other traditions are in some way inferior. My personal view is that some Tibetan scholars have fallen in love with the approach of the great Indian masters and then try to emulate them by being critical of other traditions. However, the genuine critical attitude of the Indian masters must be seen in the context of the great debates that occurred between Hindus and Buddhists, with the defeated side willing to adopt the other's position. In Tibet, as everyone holds the same Buddhist view, it seems unnecessary to over-emphasise subtle differences, which are really just different ways of describing to others the same experiential understanding.

Because of all the above reasons, it may be very hard for followers of Buddhism to view all traditions with equal respect. This is not only true in Tibet and India, where there is sometimes a habit of being openly critical of others, but also for newcomers to Buddhism. Unfortunately they too may fall prey to incorrect or prejudiced views that only one tradition is truly authentic, or that to be a genuine Dharma student one should only follow one school. I have had experience, for instance, of Western people who are reluctant to buy books or receive teachings by lamas outside a particular tradition. This is the reason why, even though I'm not a great Rime master, I try to embrace the Rime spirit as much as I can, especially to help students new to Buddhism.

I feel very grateful that His Holiness the Dalai Lama told me personally in 2003 that he was impressed that I was a Rime lama, saying this was very rare, important and much appreciated. He spoke of his admiration for two Golok lamas that he often mentions to public audiences, the Nyingma master Dodrupchen Jigme Tenpe Nyima and the Gelugpa Chawoe Tulku Songrab Gyamtso, whose incredible knowledge and respect equally embraced all traditions.

In summary, the Rime movement is a timely and unique movement with great consequences, owing much to the two 19th century luminaries Khyentse Wangpo and Jamgon Kongtrul. Without their incredible efforts compiling and transmitting teachings, it is likely that much Buddhist literature would have been lost. It helped break the custom of single lineage teachings which

isolated some schools from others, and it established a platform from which people could view all schools with equal respect. In fact Lord Buddha himself forbade his students to criticize teachers and teachings from other traditions and cultures. This is what Rime is all about.

Below is a slightly edited excerpt from Khentrul Rinpoche's book, *Paths of Pure Vision: the Histories, Views and Practices of Tibet's Living Spiritual Traditions*, translated by Michael Sheehy.

This book hopes to resolve confusion about the different schools and give people the opportunity to see the five Tibetan Buddhist traditions equally. His Holiness the Dalai Lama commented that it was a precious and unique book, the first to give a concise history of all five Tibetan Buddhist traditions.

The Rime Spirit

In order to perfect one's practices and become an authentic spiritual person, we can adapt a Rime or nonbiased approach towards the Buddhist traditions. For instance, Jetsun Tsongkhapa received instructions in Dzogchen practice from the great Nyingma master from Lodrak named Layki Dorje, Madhyamika instructions from the Sakya master Rendawa Zhonu Lodro, instructions on the *Six Yogas of the Kalachakra Tantra* from Jonang Panchen Chogle Namgyal, and instructions on the *Prajnaparamita Sutras* or *Transcendent Wisdom Scriptures* from Jonang Nyawon Kunga Pal. If Tsongkhapa did not honor these spiritual teachers and the Rimed philosophical spirit, he would not have wanted to receive and practice these various essential instructions.

Like Tsongkhapa, there are numerous masters from the Sakya, Gelug, Kagyu, Nyingma, and Jonang traditions who acknowledge and maintain philosophical understandings from other lineages without contradiction. Another example was the Great Fifth Dalai Lama Ngawang Lozang Gyatso who was a core lineage-holder of the Gelug tradition but also composed an essential guidance text on the Nyingma Dzogchen teachings known as the *Oral Instructions of the Awareness-Holders*. Kunkhyen Longchen Rabjam, a core lineage holder of the Nyingma tradition, received and practiced many profound teachings on the definitive meaning of zhentong

(shentong) from the Third Karmapa Rangjung Dorje. Ju Mipham Jamyang Gyatso of the Nyingma tradition asserted a zhentong view similar to that of the Jonang in his famous work titled, *The Lion's Roar*. The great Nyingma teacher, Za Patrul Orgyen Jigme completed a three-year retreat on the Six Yogas of the Kalachakra Tantra from the Jonang tradition and was able to explain this system. Konton Konchog Gyalpo, a lama from the Sakya tradition, was able to give untainted teaching advice from the Nyingma tradition. Jamgon Kongtrul Lodro Thaye (Jamgon Kontrul the Great), a great exemplar of the Rime spirit, compiled the *Treasury of Spiritual Advice*, integrating the essential instructions from all eight chariots or practice lineages of Tibetan Buddhism. The Jonang master Kunpang Thugje Tsondru practiced all seventeen lineages of guidance instructions on the Kalachakra Tantra in Tibet.

The lineages of Tibetan Buddhism are intertwined through empowerments, transmissions, and guidance instructions, to the extent that every single one is connected to another. For this reason, to regard a tradition with partiality, to look upon one tradition as better than another, is a mistake. Since these traditions are equal doorways to wisdom, they are each beneficial. As the founders and great authors of these traditions have explained, studying and practicing what these traditions have to offer enables us to avoid prejudices. This nonbiased Rime spirit is especially maintained by His Holiness the Fourteenth Dalai who does an incredible job of upholding the teachings, practices, and explanation lineages of all five Tibetan Buddhist traditions.

*The teachings of Tibet's Snowy Land, and every sublime holder of the teachings,
You are one without contradiction, established through genuine transmissions!
Ordinary people make arrogant assumptions due to naive fixations.
Why is there so much babble about attachment and aversion?*

The above article on the Rime tradition is composed by Khentru Rinpoche and can be found on the following link: <http://www.rimebuddhism.com>

** See also the article *The Rime Movement of Jamgon Kongtrul the Great* by Ringu Tulku.